

Arrest

nr. 259 541 van 24 augustus 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. ROOX
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 maart 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 mei 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat I. ROOX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verblijft sedert ongekende datum in België.

Zij diende achtereenvolgens 3 aanvragen gezinshereniging in, in functie van haar Italiaanse neef, welke werden geweigerd op respectievelijk 18 mei 2020, 16 november 2020 en 26 maart 2021.

Op 26 maart 2021, met kennisgeving op 7 april 2021, werd aan de verzoekende partij een inreisverbod voor de duur van 3 jaar opgelegd. Dit inreisverbod is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam : B. (...)

voornaam : N. (...)

geboortedatum : (...).1988

geboorteplaats : Oujda

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, :

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 26.03.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid. de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[x] 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

[] 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is in het bezit van een paspoort afgeleverd op 12.11.2019 te Antwerpen zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd.

Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar in Diepenbeek een gezinshereniging aan met zijn Italiaanse neef op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 20.11.2019 en 03.06.2020, werden geweigerd op 18.05.2020 en op 16.11.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 26.11.2020 een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon waarbij hij nagenoeg dezelfde stukken voorlegde als bij de vorige aanvragen. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene werd nochtans door de gemeente Diepenbeek aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het eerste middel luidt als volgt:

"De RvS wijst er in arresten nr. 234.228 van 22 maart 2016 en nr. 234.229 van 22 maart 2016 op dat artikel 74/11 Vw een dubbele motiveringsplicht inhoudt, namelijk op het vlak van:

- *de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd en*
- *de duur van het inreisverbod*

Bij de bepaling van de duur van een inreisverbod is een onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van het geval vereist.

Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Artikel 74/II§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoeker heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het hem opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd naar aanleiding van de afgifte van de bijlage 20.

Verzoeker diende slechts voor een derde maal een aanvraag gezinshereniging in. De derde maal gezinshereniging werd niet enkel geweigerd voor een derde maal maar er werd tevens overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Men motiveert het opleggen van het inreisverbod in de bestreden beslissing als volgt :

"Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 47/2 van de 15.12.1980, louter om, via een een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet

...

Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België.

Men motiveert de duur van het inreisverbod, m.n. 3 jaar in de bestreden beslissing als volgt :

Uit het geen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar meer dan proportioneel. Uit het onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar "

Krachtens Artikel 74/11, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet, kan een beslissing tot verwijdering inderdaad gepaard gaan met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

In casu werd een inreisverbod van maar liefst 3 jaar opgelegd om de reden dat verzoeker probeerde zijn verblijf te regulariseren.

Er wordt nergens rekening gehouden met het feit dat verzoeker slechts 3 maal een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend.

Verzoeker heeft inderdaad er voor gekozen om geen beroep in te stellen tegen de eerste bijlage 20. Er werd geen beroep ingesteld tegen deze eerste weigering omdat verzoeker er van overtuigd was tegenmoet te kunnen komen tegen de weigeringsgronden door middel van het voorleggen van bijkomende bewijzen. Aangezien er bij een annulatieberoep geen rekening gehouden kan worden met bijkomende documenten, verkoos verzoeker er dus bewust voor een nieuwe aanvraag in te dienen en bijkomende documenten voor te leggen aan verwerende partij, zoals de wet voorziet.

Het opleggen van een inreisverbod is kennelijk onredelijk. Deze beslissing doorstaat de marginale toetsing niet.

Wat de duur van het inreisverbod betreft

Zelfs als de bestreden beslissing de marginale toetsing al zou doorstaan, dan dient de overheid aan te tonen dat rekening werd gehouden met het specifieke geval van verzoeker.

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier kan opgemaakt worden waarom de gemachtigde dan meteen moest overgaan tot het opleggen van een inreisverbod met de maximumtermijn van driejaar.

Door onmiddellijk de maximumtermijn op te leggen geeft de verwerende partij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/11, §1, eerste lid Vw.

Er dient tenslotte te worden opgemerkt dat 'het belang van de immigratiecontrole' een zeer vaag begrip is dat verzoeker absoluut niet in de mogelijkheid stelt om de exacte reden te begrijpen waarom er in zijn geval niet werd gekozen voor een inreisverbod van kortere duur, maar er in tegendeel een inreisverbod met maximumduur werd opgelegd. 'Het belang van de immigratiecontrole' verantwoordt op zich niet waarom er geen inreisverbod van 1 of 2 jaar kan worden opgelegd.

De bestreden beslissing is dan ook onwettig."

2.1.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de hoorplicht.

Het tweede middel luidt als volgt:

"Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien anders niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Verzoeker werd niet gehoord vooraleer er een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd.

Om een schending van de hoorplicht vast te stellen is het bovendien niet nodig om aan te tonen dat de administratie daadwerkelijk tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien verzoeker was gehoord en de administratie kennis had van de aangereikte elementen.

Het betreft veeleer een redelijkheids criterium waarbij het volstaat dat de verzoeker aantoont dat bepaalde elementen nuttig hadden kunnen zijn voor haar verdediging en voor de totstandkoming van de beslissing."

2.1.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens de zorgvuldigheidsplicht geschonden acht.

Het derde middel luidt als volgt:

"De verwerende partij dient in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, rekening te houden het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dat verzoeker bijgevolg een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM geniet.

De handhaving van de bestreden beslissing zou betekenen dat verzoeker gescheiden moet leven van zijn familieleden en zijn privéleven wordt verscheurd en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven en privéleven.

Door geen rekening te houden met bovenvermelde elementen, werd artikel 74/13 Vw. en 8 EVRM geschonden.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Voor zover verwerende partij zou opmerken dat verzoeker steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoeker in de praktijk geen enkele garantie heeft dat hij na een periode van drie jaar terug toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied.

Aangezien in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van drie jaar, werd de materiële motiveringsplicht geschonden.

Door verzoeker het verbod op het leggen om gedurende drie jaar het Belgische grondgebied te betreden, wordt verzoeker bovendien ontruikt aan de samenleving waarin hij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte.

De negatieve impact van het inreisverbod op de relatie van verzoeker en zijn familie, is prima facie voor ieder redelijk denkend mens evident.

Temeer nu uit de beslissing niet blijkt dat met de specifieke omstandigheden van het geval rekening werd gehouden.

De dienst Vreemdelingenzaken zijn onzorgvuldig geweest daar zij geen fatsoenlijk onderzoek hebben gevoerd naar verweerder.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is."

2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot de drie middelen het volgende in haar nota met opmerkingen:

"Verzoeker stelt een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 74/14 §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, van de hoorplicht, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 EVRM.

Verzoeker stelt dat hij met goede reden een tweede en een derde aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, na afwijzing van zijn eerdere aanvraag. Hij wilde immers nieuwe bewijzen voorleggen in het kader van de tweede aanvraag. Volgens hem werd er niet oordeelkundig gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. Er zou op automatische wijze een inreisverbod worden opgelegd voor de duur van drie jaar. Hij bekritiseert niet te gehoord te zijn geweest.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;” (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV–14.428)

Verzoeker betwist niet dat er ten aanzien van hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen waarbij er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

In hoofde van de verwerende partij is er geenszins sprake van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om in onderhavig geval een beslissing tot inreisverbod te nemen. Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod. (...) Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Verzoeker toont derhalve niet aan dat de verwerende partij geen inreisverbod kon opleggen.

Waar verzoeker aanhaalt dat de bestreden beslissing indruist tegen zijn recht op gezinsleven, dient geantwoord dat de voorwaarden tot gezinshereniging zoals gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet in lijn ligt van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman, met name dat er sprake moet zijn van “nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie (...) wegens bijzondere feitelijke omstandigheden”, door aan te tonen dat er sprake is van een “financiële afhankelijkheid” of “ernstige gezondheidsredenen” (“ten laste”) of dat de betrokkene behoort tot het “huishouden” van de burger van de Unie (deel uitmaken van het gezin).

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, met name dat het “ander familielid” in het herkomstland ten laste is van de referentiepersoon of deel uitmaakt van diens gezin, verschilt in wezen dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermingswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan.

Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De verzoekende partij wordt in casu een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als ‘ander familielid’ van een burger van de Unie geweigerd, omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat zij “voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon” alsook niet blijkt dat zij “voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon”.

In deze omstandigheden wordt het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon niet aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 8 EVRM is niet aan de orde.

Waar hij stelt dat er niet dienend werd gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod, kan hij evenmin worden gevolgd. Er werd een overzicht gegeven van de administratieve procedures die verzoeker heeft ingediend en die vervolgens negatief werden afgesloten. De bestreden beslissing luidt immers als volgt:

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: Betrokkene is in het bezit van een paspoort afgeleverd op 12.11.2019 te Antwerpen zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd. Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar in Diepenbeek een gezinshereniging aan met zijn Italiaanse neef op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 20.11.2019 en 03.06.2020, werden geweigerd op 18.05.2020 en op 16.11.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 26.11.2020 een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon waarbij hij nagenoeg dezelfde stukken voorlegde als bij de vorige aanvragen. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Betrokkene werd nochtans door de gemeente Diepenbeek aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. Verzoeker toont niet aan welke elementen zouden zijn veronachtzaamd bij de overweging van het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Hij brengt ook geen elementen aan die de verwerende partij ertoe zouden nopen een inreisverbod van minder dan drie jaar op te leggen. Hij toont dan ook niet aan dat de termijn van drie jaar disproportioneel zou zijn, rekening houdend met zijn persoonlijke situatie.

Waar verzoeker de schending van de hoorplicht aanvoert, dient geantwoord dat het aan de verzoekende partij toekomt om aan te duiden dat zij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden. (RVV nr. 235 169 van 15 april 2020)

Verzoeker verduidelijkt geenszins welke concrete relevante elementen, die de verwerende partij nog niet waren gekend, hij had kunnen aanbrengen indien hij zou zijn gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, laat staan dat hij verduidelijkt op welke wijze deze elementen van invloed hadden kunnen zijn op het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

De door verzoeker aangehaalde bepalingen en beginselen worden niet geschonden.

De voorgestelde middelen zijn niet gegrond."

2.3.1. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In voorliggende zaak geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo verwijst de

bestreden beslissing naar artikel 74/11,§1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en motiveert de verwerende partij dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek van de verzoekende partij geen enkele termijn is toegestaan. Verder wordt erop gewezen dat een inreisverbod voor een duur van drie jaar wordt opgelegd omdat de verzoekende partij de procedure voorzien in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. De verwerende partij verduidelijkt dat de verzoekende partij reeds 3 maal vlak na elkaar een procedure tot gezinshereniging met haar in België verblijvende Italiaanse neef indiende, die telkens werd geweigerd en waarbij aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd. Zij ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 26 november 2020 een derde aanvraag gezinshereniging in waarbij zij nagenoeg dezelfde stukken voorlegde als in het kader van de eerdere procedures. De verwerende partij wijst er verder op dat de verzoekende partij nochtans geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Vervolgens voert de verwerende partij een onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarbij zij besluit dat er geen elementen voorliggen die de afgifte van de bestreden beslissing in de weg staan. Er kan immers volgens de verwerende partij van de verzoekende partij verwacht worden dat zij als volwassen persoon een leven kan opbouwen in Marokko zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Daarnaast wijst de verwerende partij erop dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België of van een aangetoonde medische problematiek. Ten slotte concludeert de verwerende partij dat gelet op het voorgaande en in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van 3 jaar meer dan proportioneel is en dat niet blijkt dat er specifieke omstandigheden voorliggen die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 3 jaar. Waar de verzoekende partij meent dat niet afdoende werd gemotiveerd enerzijds waarom een inreisverbod wordt opgelegd en anderzijds waarom wordt gekozen voor een inreisverbod met een duur van 3 jaar, kan zij gelet op deze motivering niet worden gevolgd. Haar betoog steunt op dit punt op een verkeerde of minstens onvolledige lezing van de motieven van de bestreden beslissing. Ook waar zij lijkt voor te houden dat haar een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd louter “in het belang van de immigratiecontrole” berust dit betoog op een verkeerde lezing van de motieven van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat om alle voorgaande redenen die de zaak van de verzoekende partij kenmerken én in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van 3 jaar proportioneel is.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de elementen aangaande haar specifieke situatie niet werden betrokken.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat zowel bij de motivering voor het geven van een inreisverbod als bij de motivering van de duurtijd ervan moet worden ingegaan op de specifieke elementen die haar situatie kenmerken, wijst de Raad erop dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, het volgende bepaalt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Aldus kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de hoger aangehaalde motivering in het licht van deze bepaling niet volstaat. De verwerende partij kon volstaan met de verwijzing naar artikel 74/11, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet stellende dat voor de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan en de verduidelijking dat een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd omdat *“Betrokkene is in het bezit van een paspoort afgeleverd op 12.11.2019 te Antwerpen zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd.*

Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar in Diepenbeek een gezinshereniging aan met zijn Italiaanse neef op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 20.11.2019 en 03.06.2020, werden geweigerd op 18.05.2020 en op 16.11.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 26.11.2020 een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon waarbij hij nagenoeg dezelfde stukken voorlegde als bij de vorige aanvragen. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene werd nochtans door de gemeente Diepenbeek aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij afdoende ingaat op de specifieke omstandigheden waar zij motiveert waarom precies een inreisverbod voor 3 jaar werd opgelegd. De verzoekende partij toont niet aan met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit het verzoekschrift blijkt verder dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt en de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de motieven van het bestreden inreisverbod dat wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke situatie van de verzoekende partij. Zoals hoger aangegeven wordt gemotiveerd dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek van de verzoekende partij geen enkele termijn is toegestaan. Verder wordt erop gewezen dat een inreisverbod voor een duur van drie jaar wordt opgelegd omdat de verzoekende partij de procedure voorzien in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. De verwerende partij verduidelijkt

hierbij dat de verzoekende partij reeds 3 maal vlak na elkaar een procedure tot gezinshereniging met haar in België verblijvende Italiaanse neef indiende, die telkens werd geweigerd en waarbij aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd. Zij ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 26 november 2020 een derde aanvraag gezinshereniging in waarbij zij nagenoeg dezelfde stukken voorlegde als in het kader van de eerdere procedures. De verwerende partij wijst er verder op dat de verzoekende partij nochtans geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Vervolgens voert de verwerende partij een onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarbij zij besluit dat er geen elementen voorliggen die de afgifte van de bestreden beslissing in de weg staan. Er kan immers volgens de verwerende partij van de verzoekende partij verwacht worden dat zij als volwassen persoon een leven kan opbouwen in Marokko zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Daarnaast wijst de verwerende partij erop dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België of van een aangetoonde medische problematiek. Ten slotte concludeert de verwerende partij dat gelet op het voorgaande en in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van 3 jaar meer dan proportioneel is en dat niet blijkt dat er specifieke omstandigheden voorliggen die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 3 jaar.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij niet ontkent, noch weerlegt dat zij niet beschikt over een termijn voor vrijwillig vertrek, reden waarom de verwerende partij haar een inreisverbod diende op te leggen. Zij betwist evenmin dat zij reeds 3 maal een aanvraag gezinshereniging indiende op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet in functie van haar in België verblijvende Italiaanse neef, dat deze aanvragen telkens werden geweigerd, dat haar telkens een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgereikt, dat zij tegen geen enkele van deze beslissingen in beroep ging en dat zij naar aanleiding van de derde aanvraag zo goed als dezelfde stukken voorlegde als in het kader van de eerdere procedures, allen redenen waarom de verwerende partij besloot dat er sprake is van misbruik van de procedure gezinshereniging. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij geen rekening hield met het feit dat zij 3 maal een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Integendeel, de verwerende partij greep de historiek van aanvragen aan om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan omdat er sprake is van misbruik van de procedure tot gezinshereniging.

Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 74/11, §1, 2° van de Vreemdelingenwet en de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen als een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, kan de Raad slechts antwoorden dat dit niet het motief van de bestreden beslissing vormt, maar dat aan de verzoekende partij op grond van artikel 47/11, §1, 1° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod wordt opgelegd omdat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

In zoverre de verzoekende partij haar grieven richt tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad erop dat deze niet dienstig zijn nu ze niet gericht zijn tegen de bestreden beslissing zelf, namelijk het inreisverbod.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de hoorplicht, merkt de Raad op dat in voorliggende zaak aan de verzoekende partij een beslissing tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar wordt betekend, wat binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt, omdat de beslissing het gevolg is van de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn – zoals de verzoekende partij terecht aangeeft in haar verzoekschrift.

Er wordt op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure – in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten – een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het

hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, moet de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval nagaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 40).

De verzoekende partij stelt dat zij niet werd gehoord vooraleer haar een inreisverbod werd opgelegd, maar laat na aan te geven waaruit zij een dergelijke plicht voor de verwerende partij meent te kunnen afleiden. Overigens werd de bestreden beslissing genomen op dezelfde dag als de weigeringsbeslissing inzake de aanvraag gezinshereniging, waarbij kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij in het kader van deze aanvraag alle elementen kon aanbrengen die zij van belang achtte. Evenmin concretiseert zij wat zij in een dergelijke omstandigheid dan wel zou hebben aangebracht dat de verwerende partij tot een andere beslissing had gebracht. De verzoekende partij beperkt zich tot een louter theoretisch betoog inzake de hoorplicht stellende dat *“het volstaat dat de verzoeker aantoont dat bepaalde elementen nuttig hadden kunnen zijn voor haar verdediging en voor de totstandkoming van de beslissing”*, evenwel zonder aan te tonen welke elementen inzake haar dossier zij dan wel zou hebben aangebracht.

Ten slotte betoogt de verzoekende partij dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden worden doordat de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat zij gescheiden moet leven van haar familieleden en dat haar privéleven wordt verscheurd.

Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet verduidelijkt van welke familieleden zij dan wel zou worden gescheiden of waaruit haar privéleven dan wel zou bestaan.

In de bestreden beslissing, nochtans geen verwijderingsmaatregel, wordt een onderzoek gevoerd in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarbij de verwerende partij het volgende besluit:

“Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”

De verzoekende partij toont niet aan met welke elementen inzake haar privé- of gezinsleven geen rekening werd gehouden.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op deze bepaling luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Wat betreft het gezins- en familieleven dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij in haar middel niet verwijst naar familieleden. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat de herhaalde aanvragen gezinshereniging met de Italiaanse neef in België tot drie maal toe werden geweigerd en dat de verzoekende partij naliel in beroep te gaan tegen deze beslissingen. Het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar neef blijkt niet, evenmin toont de verzoekende partij dit aan. Gelet op deze elementen concludeert de Raad dat het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet blijkt.

Evenmin heeft de verzoekende partij met haar betoog aangetoond dat haar privéleven geschonden is. Zelfs als wordt aangenomen dat de verzoekende partij menselijke contacten of een sociaal leven zou hebben opgebouwd, ingeburgerd zou zijn, zou hebben gewerkt, , dan geven deze elementen haar niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven van de bestreden beslissing die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij haar vermeende privéleven niet zou kunnen verderzetten in het land van herkomst.

Artikel 8 van het EVRM omvat voorts geen formele motiveringsplicht. Uit het voorgaande blijkt verder dat de elementen aangaande het familie- en privéleven afdoende in rekening werden gebracht.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij zich beroept op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel inhoudt dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475). Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij oordeelde op voldoende zorgvuldige wijze. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel, wijst de Raad de verzoekende partij erop dat dit beginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De Raad besluit dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motieven. De verwerende partij handelde hierbij niet kennelijk onredelijk. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur die keuze heeft kunnen maken. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men, ook na lectuur ervan, ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Gelet op de bovenvermelde bespreking van het middel dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij door de specifieke omstandigheden van haar geval te negeren een onredelijke beslissing heeft genomen. Zij verduidelijkt voorts niet welke elementen volgens haar niet in de afweging die door de verwerende partij werd gemaakt werden betrokken.

Gelet op de bespreking hoger toont de verzoekende partij geenszins aan dat geen rekening zou gehouden zijn met haar specifieke situatie. Een schending van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre de verzoekende partij verder nog zou verwijzen naar de in artikel 74/11, § 2, alinea 2 van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid voor de verwerende partij om zich te onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze humanitaire redenen aannemelijk maakt waarom de verwerende partij zich zou moeten onthouden van het opleggen van een inreisverbod.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

De middelen zijn niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU